

Sumari

03 Pauta
Llúcia Ramis i l'espòli fiscal

04 Història

El tren que mai va arribar. El fracàs del ferrocarril de Reus a Mont-roig, per Riudoms i Montbrió (s.XIX-XX)

16 Llengua
Sugranyes. D'on ve. Però no pas què significa

20 El pols del CERAP

Socis
Premis
Muntanya
Atletisme
Escacs
Exposicions
Patrimoni
Seu social
Vincles
Subvencions

29 Fotosíntesi
Conjur per a la nit de Sant Joan

30 Sopars de duro
Domini triangular

32 Aquí hi ha marro
Records d'un xiquet del Casal

33 Micologia
El rovelló de cabra

Fe d'errates

34 Ornitologia
El pardal comú i el pardal xarrec

36 Guia útil

pauta

Llúcia Ramis i l'espòli fiscal

Anton Marc Caparó Pujol, director de "Lo Floc"

Sovint es parla de la joventut amb termes que ratllen els extrems: o es llença tot a la mala part dient que es tracta d'unes generacions immerses en l'hedonisme i el nihilisme, incapaces de madurar i pagar les pensions als jubilats del demà, o es parla –sobretot en campanya electoral– d'uns estols d'angelets amb totes les virtuts i més, compromesos i aplicats a remuntar un país que fa força pena actualment. Generalitzar sempre és odiós, i parlar de la joventut és recollir una sèrie de tòpics que es repeteixen des de Sòcrates. El cert és que als fills i filles de la Transició, en arribar a la trentena, ens ha tocat viure uns temps on tot sembla anar cara avall.

Tota època i generació necessita dels seus cronistes que la defineixin; aquesta joventut pot trobar en Llúcia Ramis Laloux –Palma de Mallorca, 1977– l'escriptora i periodista que ha sabut captar l'ànima, els ànims, els anhels i les frustracions dels qui estem cansats de sentir que viurem pitjor que els nostres pares. La que es defineix com una *prostituta cultural* és autora de dos llibres –*Coses que et passen a Barcelona quan tens trenta anys* (2008) i *Egosurfing* (Premi Josep Pla 2010)– on defineix una generació –de la qual forma part– condemnada a no poder créixer ni realitzar-se, presonera d'una societat tiranitzada pel consumisme. En aquestes novel·les,

l'autora ens explica amb un mallorquí sense complexos, amb un estil sense concessions i amb una alta qualitat literària, sense dramatisme –amb situacions hilarants i absurdes barrejades amb d'altres que se't claven ben endins– les aventures i desventures d'uns personatges que transiten de la vintena a la trentena, que veuen com no es complei-

“el tren que ens ha de portar al nostre futur –el personal o el col·lectiu– on l'hem d'agafar? En aquest país ho tenim força magre –els joves sobretot– si volem pujar a un tren que ens porti a algun lloc millor que el nostre punt de partida”

xen les expectatives formades als anys de la universitat, que no tenen accés a l'habitatge o a la feina, on tot –relacions personals incloses– és temporal i no poden tenir fills perquè qui és el beneit

que els té amb contractes de sis mesos o lloguers de més de mil euros. Una generació que es consumeix als bars, que no només veu que els somnis no es fan realitat sinó que la realitat esdevé un malson diari.

En aquest número de Lo Floc parlem de l'estació de ferrocarril que Riudoms havia de tenir i que gràcies al dictador Miguel Primo de Rivera no hem tingut mai; els riudomenecs hem d'anar així a agafar el tren a Reus, Cambrils o Botarell. Però el tren que ens ha de portar al nostre futur –el personal o el col·lectiu– on l'hem d'agafar? En aquest país ho tenim força magre –els joves sobretot– si volem pujar a un tren que ens porti a algun lloc millor que el nostre punt de partida. Les retallades econòmiques llargament pregonades auguren un futur on el benestar social serà un privilegi a mans d'uns pocs, i la resta... campí qui pugui. En educació i sanitat es preveu un retrocés sense precedents i aquests són els pilars bàsics d'una societat heretada i a punt d'esfondrar-se. Els professionals qualificats que han invertit la seva joventut en formació, quina sortida els queda? L'emigració? Volem un tren que ens porti a un futur millor i el volem aquí; almenys ha de ser possible.

O potser serà l'espòli fiscal el nou Primo de Rivera que ens deixarà, altra vegada, sense tren? »